

[Jørgen Junior]

alle de kønne ord, der bruges til festlige lejligheder, om afrikanernes ret til at søge afrikanske løsninger.

Jeg forstår godt, at Fidel Castro er begejstret for sin nye postillon d'amour. Den danske udenrigsministers rolle som kammeratkysser mellem Castro og Carter er vi imod. Den danske regerings rolle som overbringer af cubanske betingelser til USA er nemlig efter vor opfattelse helt overflødig. Jeg må nærmest tilskrive det socialdemokratiets, eller i hvert tilfælde udenrigsministerens helt personlige, ønske om at blive placeret som en slags ny Palme, eller hvad der nu kunne tjene til gunst og gavn for socialdemokratiet, men i hvert tilfælde ikke for Danmark.

Hvis man ser på Rhodesia og Sydvestafrika, også kaldet Zimbabwe og Namibia, støtter Danmark som bekendt de mest militante grupper, og vel at mærke grupper, der højst troligt ikke har en chance for at vinde ved frie valg. I Namibia ønsker SWAPO kun valg, når SWAPO er sikker på at vinde. I Rhodesia er forholdet det samme. De moderate ledere skal ingen indflydelse have. Der planlagdes det samme, som er sket i Moçambique, hvor den markante terroristleder Samora Machel huserer, og han er som bekendt i øvrigt en af de rigtig barske og i øvrigt også et af den danske regerings store idoler.

I Moçambique er der nemlig ved at være orden – ganske vist ikke i økonomien, ikke for befolkningen og ikke i produktionen, her er alt kaos trods massiv økonomisk hjælp, nej, der er orden i det politiske hierarki, hvor diktatoren Machel ikke har nogen modstand. Den er væk. Nylig holdt han således en brandtale til befolkningen, hvor han lovede at spise julekalkuner i Salisbury og derefter bringe Ian Smiths hoved tilbage til Mobuto – det er en af vore gode venner, ikke sandt? Nu må vi huske at belønne ham godt på den næste finanslov, for vi kan sikkert nok låne til så gode og fornuftige formål.

Går vi helt ned til selve Sydafrika, finder vi de virkelige modstandere af Danmark. De skal straffes efter § 7 i FN-pagten, der taler om foranstaltninger over for lande, der betyder en trussel mod verdensfreden. At landet hører til Vestens vigtigste leverandører af strategiske råvarer, er naturligvis underordnet for en så moralsk velfunderet regering som den danske. At der er tale om en relativt

fri presse, at levestandarden er højere end ellers i Afrika, er også ganske uvæsentligt.

At »én mand, én stemme« er det, vi alle ønsker overalt i verden, kan vi sikkert hurtigt blive enige om, men sådan er realiteterne desværre få steder. I Sydafrika er det dog en undtagelse at Danmark bruger megen tid og mange penge på at medvirke hertil. At det ikke kan gennemføres, uden at det egentlige resultat bliver kaos og omvendt racisme, folkedemokrati med de berømte 99 pct. stemmer til det ene parti, der opstiller, samt, set fra et europæisk synspunkt, en radikal ændring af den globale magtbalance, rører ikke den danske regering.

Men nu er man også klar over, at Sydafrika er en stærk nation, der ligesom Israel ikke kan løbes over ende, og slet ikke i en håndvending af cubanere. Derfor benyttes nålestiksteknikken, en våbenboycot, der er principielt vigtig, men ikke af større praktisk betydning, en sportsboycot, der forsøger at stemple alle sydafrikanske sportsfolks pas med et stort S, der betyder forbud mod sportssamkvem med personer fra denne nation. Når og hvis den danske regering virkelig tiltræder denne sportsboycoterklæring, så bliver komikken og dobbeltmoralen fuldstændig. I Danmark har vi nemlig bestemmelser, endnu heldigvis, der tilsiger frihed, og en dansk underskrift er således intet værd. Danskere kan og vil fortsat dyrke idræt med hvem de har lyst.

Fremskridtspartiet går kraftigt imod at diskriminere andre landes borgere på den måde. Danmark bør, om vi så skulle blive det eneste land med ryggrad og frihedsønsket i behold, afvise den uhyggelige sportsdeklaration, der nu foreligger. Det er et stykke papir, der er bestemt til lande, hvor den personlige frihed kun findes på papiret. Det er lande som Etiopien, hvor Sovjet nu prøver at lade sine cubanske lejetropper udføre det snavsede arbejde, og her må det glæde enhver demokrat, at Sovjets dobbeltspil ikke er lykkedes over for Somalia.

Der er også andre små glæder. Et andet af de tre store kraftcentre, som kommunisterne gerne vil have fingre i, er Det fjerne Østen. Det ses klart, hvorledes den frie økonomi og de vestlige forbundsfæller her styrer deres lande så langt bedre, end de kommunistiske diktatorer evner at gøre det. Japan, Syd Korea, Taiwan, Malaysia er eksempler på de